

De komst en de dag van de Heer

uit: The Bible Treasury

2 Petrus 3

Wij vinden het misschien vreemd dat de Geest van God in dit hoofdstuk, in plaats van de *komst* van de Heer in bijzonderheden te bespreken, overgaat op de *dag* van de Heer. Veel lezers van dit deel van het Woord en van andere teksten van het Nieuwe Testament lopen het gevaar in hun haast juist daardoor deze beide dingen te verwarren. Maar het blijft altijd waar dat het dwaze van God wijzer is dan de mensen (1 Kor. 1:25).

Petrus schrijft aan gelovige Joden, die bekend waren met het begrip 'de dag van de Heer'. In het Oude Testament wordt deze dag vermeld als de verschrikkelijke dag van Gods regeringswegen met de aarde. Het is echter niet alleen de dag dat de mensen opgewekt zullen worden om geoordeeld te worden voor de Grote Witte Troon. De dag van de Heer is de dag van Gods afrekening met de wereld zoals die is. Het is een dag, die de mensen zal overvallen te midden van hun drukke leven en hen roept om rekenschap af te leggen. Het Oude Testament, dat zich bezighoudt met de mens op aarde, geeft aan *die dag* veel aandacht. De Grote Witte Troon staat geheel buiten de wereld. De hemel en de aarde zijn dan voorbijgegaan, het zal een oordeel zijn dat in de eeuwigheid inluidt (Openb. 20:11-15).

Let op de wijsheid van God. De mensen waarvan hier sprake is, spotten niet met de dag van de Heer. Zelfs een onbekeerde Jood, die het Oude Testament kende, was bang om de schijn op zich te laden geen aandacht daaraan te schenken. Maar zij zeggen: "*Waar is de belofte van Zijn komst?*" Jullie christenen verwachten toch de komst van de Heer om jullie gelukkig te maken? Maar jullie zijn de ellendigste mensen in deze wereld! Jullie genieten nergens van. Jullie scheiden je af van wat wij belangrijk vinden en waarvan wij genieten. Jullie hebben op alles wel wat aan te merken, op onze slechte zaken, maar ook zelfs op onze goede dingen. En Hij komt maar niet! "*Waar is de belofte van Zijn komst?*" Wat zegt de Geest van God nu tegen hen, die de hoop van de heiligen verachten? Zijn antwoord is naar mijn mening: 'Ik wil het met jullie niet hebben over de hoop van de christenen, een onderwerp waarover jullie maar lichtzinnig denken. Maar Ik waarschuw jullie en herinner jullie aan een verschrikkelijke gebeurtenis die jullie vergeten zijn maar die zal plaatshebben: dat is de dag van de Heer'.ⁱ

Dat betekent dus dat Gods Geest het onderwerp van de hoop van de Gemeente en van de christen laat liggen. Hij spreekt niet over *de komst van de Heer* om ons tot Zich te nemen en ons te ontrukken aan dit aardse toneel, om ons in te voeren in het Vaderhuis in eeuwige vrede. In 2 Petrus behandelt de Heilige Geest dit onderwerp niet. In Judas geeft Hij ons terloops een indruk van de zegen die de heiligen wacht voor Gods aangezicht: "*Hem nu die machtig is u te bewaren zonder dat u struikelt en u onberispelijk voor Zijn heerlijkheid te stellen met vreugdegejuich*" (vs. 24). Door dit vers kunnen wij een blik werpen op die grote vreugde van de heiligen. Hiervan zal de wereld niets weten, die zal nooit iets zien van de dingen waarvan de christen zal genieten in de tegenwoordigheid van God de Vader. De wereld zal nooit iets kunnen begrijpen van de komst van de Heer, die ons in de hemel zal opnemen.

De wereld zal de *dag* van de Heer zien, en als die zal komen zullen alle heiligen van de Heer bij Hem in de hemel zijn, in het volle licht en in de volle gemeenschap van het Vaderhuis. Daarna zal Hij met hen geopenbaard worden in de heerlijkheid van de Vader en de engelen voor het oog van de wereld, en dan zal het oordeel komen. De Heer zal van de hemel neerdalen om Zich met de mensen bezig te houden, met hun wegen, werken en plannen op de aarde. Dat wordt in 2 Petrus 3 behandeld.

Petrus zegt: 'Zij spotten met onze hoop, maar ik herinner jullie aan iets waarvoor zij bang zijn. Als zij erover horen spreken, zullen ze beven'. "*Maar laat dit ene u niet onbekend zijn, geliefden, dat een dag bij de Heer is als duizend jaar en duizend jaar als een dag*" (vs. 8). De Heer kan op een wonderlijke wijze in één dag gebeurtenissen volbrengen, die anders eeuwen nodig zouden hebben. Hij kan ook gebeurtenissen van één dag met groot geduld duizend jaar laten duren. "*De Heer vertraagt de belofte niet zoals sommigen het voor traagheid houden, maar Hij is lankmoedig over u, daar Hij niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen*" (vs. 9). Dit vers veroordeelt de verschrikkelijke gedachte, dat de mens alleen maar gemaakt is om in de hel geworpen te worden. Integendeel, God wil hem redden. Zijn hart is door medelijden met de mensen bewogen. Hij houdt Zich met hen bezig, roept hen en laat hun het evangelie

prediken, opdat zij het aannemen. Dat is zuivere genade. De genade alleen opent het hart voor de liefde van God. Maar de zonde en het ongeloof van de mens maakt dat hij Zijn barmhartigheid verwerpt.

Of het uitstel nu kort duurt of lang, duizend jaar of één dag, de dag van de Heer zal plotseling komen, als een dief in de nacht. Hij zal zeker niet welkom zijn voor de wereld. Die dag omvat de hele tijd vanaf de komst van de Heer ten oordeel tot op de Grote Witte Troon, na het duizendjarig Vrederijk. Dat is duidelijk te lezen in dit hoofdstuk: “*Maar de dag van de Heer zal komen als een dief, waarop de hemelen met gedruis zullen voorbijgaan en de elementen brandend vergaan en de aarde en de werken daarop zullen gevonden worden*” (vs. 10). Dat alles moet dus geschieden, voordat deze dag eindigt.

“*Daar dit alles dus vergaat, hoe behoort u te zijn in heilige wandel en godsvrucht*” (vs. 11). Wij kunnen en moeten beseffen wat de mens is in zijn spot met de waarheid van God, maar het beste antwoord dat wij daarop kunnen geven is een *heilige wandel*. De kennis van onze hoop en van het verschrikkelijke oordeel dat allen wacht, moet gevolgen hebben voor onze wandel. De spotters verachten niet alleen de rechtvaardige wil van God, maar ook Zijn genade. De Heer laat ons het belang van onze wandel zien aan het einde van de zin: “*terwijl u de komst van de dag van God verwacht en verhaast*”. Wij zouden voor onszelf willen dat die dag niet werd uitgesteld, maar wij bewonderen het geduld van God ten opzichte van de mensen. Dat laat ons het uitstel verdragen, hoewel wij verlangen naar Zijn komst, omdat wij weten dat de dag van de Heer zal aanbreken nadat Hij gekomen is om ons bij Hem te brengen ⁱⁱ.

“*Wij echter verwachten naar Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waar gerechtigheid woont*” (vs. 13). De gerechtigheid is de voornaamste gedachte van deze brief, net zoals van de eerste. De komst van de Heer voor de Zijnen is geen openbaring van de *gerechtigheid*, maar het betonen van Zijn *genade*. Hij is begonnen en Hij zal het voor ons ook voleindigen door te handelen in genade. Het is Zijn volmaakte en goddelijke genade, die ons heeft uitverkoren om bij Hem te zijn. Maar wij hebben in dit hoofdstuk voor ons de dag van de Heer, die ons voorgesteld wordt met de gedachte aan *gerechtigheid*. Als die dag zal komen, zullen wij geopenbaard worden. Deze dag zal het openbaren. Dat is het ogenblik dat wij beloofd zullen worden voor ons lijden en onze trouw. Maar dat ogenblik zal ook aantonen, waarin wij ontrouw zijn geweest en hebben gefaald.

De dag van de Heer zal niet eindigen, voordat alle kwaad zal weggedaan zijn en de gerechtigheid ingevoerd en bevestigd is, omdat alle vijanden verdwenen zijn. De dag van de Heer staat in het teken van de *gerechtigheid*, zoals Zijn komst in het teken van de *genade* staat. Er wordt nooit gezegd dat de wereld iets zal zien van de komst van de Heer voor Zijn heiligen. De wereld zal hun afwezigheid ongetwijfeld opmerken, maar dan is de genadetijd voorbij, hoewel er een goddelijk getuigenis wordt afgelegd met betrekking tot de oprichting van het koninkrijk en tot de oordelen. Harten kunnen dan worden geopend om dat aan te nemen. Maar de Schrift geeft geen enkele hoop voor hen die nu het evangelie afwijzen.

Oorsprong: *Le Messenger Evangélique* 1955-186

Titel: *La venue et le jour du Seigneur*

© Oude Sporen 2007

ⁱ Dat wordt behandeld in 2 Thessalonicenzen en daar wordt hetzelfde onderscheid gemaakt. De apostel spreekt in hoofdstuk 1 over het ernstige karakter van *die* dag in zijn gerechtigheid voor de heiligen en vergelding voor de zondaars. Hoofdstuk 2 tekent met name de vernietiging van de zoon van het verderf, de mens van de zonde, die zich verheffen zal aan het einde, de rijpe vrucht van de christelijke afval. Kortom, zijn onderwerp is de *dag van de Heer*. Hierover hadden de Thessalonicenzen verkeerde uitleg gekregen, die hen had geschokt en verontrust in hun geest. Maar Paulus smeekte hen door *de komst van de Heer*, die zo rijk is aan heerlijke en troostende gedachten, aan deze geruchten zonder grond geen gehoor te geven. Vergelijk ook hiermee 1 Thessalonicenzen 4 en 5. Hun speciale verwachting was in elk geval hun bijeenvergadering tot de Heer, en die houdt verband met *Zijn komst*. Terwijl *Zijn dag* bewaard blijft voor het oordeel over Zijn tegenstanders.

ⁱⁱ De dag van het oordeel kan niet de inhoud van onze hoop zijn. De dag van de Heer zal de heerschappij van de gerechtigheid op aarde brengen, een aarde die gereinigd is door het oordeel. Na het Vrederijk, als de eerste hemel en de eerste aarde zijn voorbijgegaan, breekt de dag van God aan, die zal schitteren in de nieuwe hemel en op een nieuwe aarde waar gerechtigheid woont (H.R., *La venue du Seigneur*).